

[Gustav Pedersen.]

Bestemmelsen om, at der kan ydes Understøttelse ogsaa i de Tilfælde, hvor den paagældende falder for det, man kalder 26 Ugers Bestemmelsen, altsaa Pligten til at have 26 Ugers Arbejde inden for tre Aar, og hvor det 3-, 4- eller 5-aarige Maksimum er opbrugt. Nu vil det antagelig blive hævdet, at der har været saa meget Arbejde gennem de sidste Par Aar, at Arbejderne i al Almindelighed ikke skulde have Risiko for at falde for disse Bestemmelser, og det er selvfølgelig heller ikke noget ovenud stort Antal, der falder for Maksimumsbestemmelserne, det Dageantal, hvori de kan faa udbetalt, eller falder for 26 Ugers Bestemmelsen. Men der er nu engang Grupper, som har været ude for saa store Vanskeligheder, at de ikke har kunnet holde disse Forpligtelser, og det behøver ikke at være de paagældende Arbejderes egen Skyld. Ganske vist har der været relativ god Beskæftigelse, og der har ogsaa været Omraader, hvor der har været tilsyneladende Arbejdersmangel, men vi maa ikke glemme, at der er nu engang visse Aldersklasser, som Arbejdsgiverne har en stærk Animositet imod at tage i Arbejde, og disse Aldersklasser kan risikere — især hvis de paagældende er uddannet inden for et ganske specielt Felt —, at de ikke har Mulighed for at holde blot nogenlunde stadigt Arbejde. Derfor er det urimeligt, at man, saa længe man erkender, at der er Overgangs- og Produktionsvanskeligheder, fjerner den Betyggelse, der var i Bestemmelsen om, at man uanset disse Forpligtelser kunde faa Arbejdsløshedsunderstøttelse.

Men saa kommer der et særligt Forhold, som jeg mener det er nødvendigt at omtale, og det er, at man siger, at Forsørgere uden Børn under 15 Aar ikke har nogen Forpligtelser og derfor skulde kunne leve billigere. Det passer jo ikke. Jeg tør paastaa, at der er adskillige, ogsaa Arbejdere, som har Børn over 15 Aar, der er lige saa dyre som Børn under 15 Aar. Vi maa jo ikke glemme, at Lærlingene er meget daarligt lønnede, og den højtærede Arbejds- og Socialminister kan antagelig ikke være ukendt med, at det er meget faa Lærlinge, der har faaet Dyrtdistillæg. Jeg gad nok se, hvordan den højtærede Minister vilde klare et Budget for en Lærling, og klare det paa en saadan Maade, at Lærlingen ikke kommer til at ligge Hjemmet til Byrde. Naar man ikke hverken fra Arbejdsgiverforeningens eller Samfundets Side har gjort noget, der blot lig-

ner Foranstaltninger til at skaffe Lærlingene et taaleligt Vederlag for Dyrtiden, saa kan man ikke komme og sige, at det spiller ingen Rolle, hvor meget en saadan Lærling koster sit Hjem.

Der er endelig ogsaa en Del Arbejderhjem, der har Børn over 15 Aar som skolesøgende. Jeg ved ikke, om Regeringen vil paastaa, at det, at Arbejdere lader deres Børn læse til Realeksamen, skulde være en Luksus, som Arbejdere ikke kan tillade sig. Men jeg gør opmærksom paa, at baade Staten og en Række Kommuner og et meget stort Antal Privatvirksomheder paa store Arbejdsomraader ikke antager unge Mennesker, medmindre de har Realeksamen eller dertil svarende Eksamen. Det vil altsaa sige, at for de Arbejdere, der agter at lade deres Børn søge til de paagældende Felter, er der ingen anden Vej, end at deres Børn maa læse, og det vil atter sige, at de har dem gaaende uden Indtægt af nogen Art, men med en Masse Ekstraudgifter helt til de er 17 Aar. Det er Ting, som vi maa tage Hensyn til, naar man uden videre plæderer for, at Arbejdere, der har Børn, som er over 15 Aar, i enhver Henseende maa betragtes som Arbejdere, der ikke har Forsørgelsespligter.

For Ikke-Forsørgere vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at der ogsaa her er Folk oppe i den modne Alder, som kan have Forpligtelser af forskellig Art og er nødt til under en eller anden Form at have egen Husstand, og som fuldt ud har faaet Dyrtidens Følger at mærke.

Hvad angaar de purunge, som næsten altid har været ugleset i Sociallovgivningen, maa jeg samtidig gøre opmærksom paa, at for mange af dem ligger det i Dag saadan, at de har været i Lære i de Aar, hvor de for dyre Penge skulde skaffe sig nogenlunde ordentlig Beklædning og hvad de i øvrigt har haft Brug for, og de har ikke tjent saa meget, at de har kunnet holde deres Budget taaleligt i Orden. Saa kommer de nu i den Situation, at de er voksne og skal klare sig selv, ikke længere kan ligge deres Hjem til Byrde, og saa skærer man dem ned, i Virkeligheden udelukkende med den Begrundelse, at de er unge og ikke har de Udgifter, som man normalt regner med der skal til for at kunne klare Tilværelsen.

Almindeligvis motiveres dette, at de unge ikke maa faa for meget i Understøttelse, med, at der er Risiko for, at de unge saa ikke vil tage Arbejde, at de hellere vil leve af Understøttelse. Maa jeg her gøre opmærksom paa, at for det første er Afstanden mellem Løn og Understøttelse alle-